

vilde have et klart Svar fra Vælgerne og selv staa paa et klart Standpunkt, var det Tidspunktet at gaa til Valg i Efteraaret, men da vilde de Herrer ikke ud til Vælgerne.

Nu siger Ministeriet: Alle kendte jo vort Program og vidste, hvilket Standpunkt vi stod paa. Ja, vi kende Odense-Programmet, og vi hørte Konseilspræsidenten i Efteraaret sige, at de ikke havde Magt til at tage dette Program op, vi hørte Finansministeren udtale sine bekendte og forslidte Ord, som jeg ikke skal gentage, og vi fik at vide, at Meningen var at gennemføre Lovene paa samme sparsommelige Maade som den, hvorpaa alle andre Sager skulle gennemføres. Senere har Finansministeren sagt os, at han og Konseilspræsidenten havde faaet det hele planlagt sammen med Generalerne. De vare blevne kaldte op, selvfølgelig ikke for at drøfte Odense-Programmet, heller ikke for at drøfte de Udsigter, der mulig kunde være for, at det hele Arbejde skulde styrtes om ved det kommende Valg, men for at lægge Planen for en forsvarlig Gennemførelse af Forsvarslovene paa en sparsommelig Maade, og jeg maa gaa ud fra, at de to Herrer, Konseilspræsidenten og Finansministeren, overfor Generalerne havde sagt, at Meningen var at gennemføre Lovene loyalt, som de ere givne, men vi have ikke saa mange Penge disponible, derfor ønskede de at forhandle med de Herrer om, hvorledes Lovene kunne gennemføres, og om der kan foretages nogle Bespærelser eller Udsættelser. Og jeg maa gaa ud fra, at naar der er sket Tilslutning til Ministeriets Optræden fra Generalernes Side, er det sket under den Forudsætning, at Lovene skulle gennemføres, og paa ingen Maade under den Forudsætning, at naar Vinteren var gaaet og 12 Mill. Kr. dels vare brugte, dels ved Finansloven vare bestemte til at skulle bruges, skulde det hele kunne omstyrtes ved nye Valg. Det vilde forundre mig meget, om den højtærede Finansminister kunde staa op og sige, at Generalerne virkelig vare gaaede til den Forhandling under den Forudsætning, at det hele skulde omstyrtes, det tror jeg ikke, han kan. Jeg tror meget snarere, at Sagen ligger saaledes, at hvis Ministeren kan fortælle os noget om Generalernes Stilling nu, vil det være, at de have følt sig stærkt skuffede ved den Maade, hvorpaa Ministeriet er optraadt. Det har nemlig mange andre end Generalerne, det har Ministeriets egne Vælgere. Ikke alene vi herinde, men ogsaa Mini-

steriets Vælgere begyndte at tro, at Ministeriets Mening var at gennemføre disse Love loyalt, og enkelte af Ministeriets Vælgere begyndte at knurre derover, og navnlig knurrede socialdemokratiske Vælgere stærkt derover.

Det er vel denne gentagne Knurren, som har bragt Ministeriet til at foretage den Vending, som det har foretaget i denne Sag. Det er nemlig den mildeste Opfattelse, man kan faa af det hele, at Ministeriet straks ved sin Tiltræden har tænkt: Nu er den Sag afgjort, og saa ville vi føre Lovene igennem. Men i Vinterens Løb, efter at de ere begyndte derpaa, have de mærket den Misfornøjelse, der blev, og de have da sagt til sig selv: Nej, det gaar ikke, nu vende vi. Det er den mildeste Forklaring; for have de Herrer tænkt straks fra først af: Vi ville sætte det hele i Scene, vi ville bruge Vinteren som et Mellemspil, lade Pengene rulle og bruge op til 12 Mill. Kr., men saa ville vi søge at faa det hele omstyrtet, saa er det en underlig Form i alt Fald for Sparsommelighedspolitik, og saa er det i Virkeligheden en Politik, som er lige forkastelig, fra hvilken Side man end ser den. Nej, Sagen er den, at de Herrer, da de traadte til, tænkte paa at sidde og samle sig et Grundlag at opløse Folketinget paa. De syntes ikke, de havde et Grundlag straks. Derfor lød Truselen fra Ministerbænken om, at vi kunde jo stille Mistillidsvotum, og saa snart vi gjorde det, vilde Hammeren falde, tror jeg, det hed, og saa vilde Opløsningen være der. Saaledes har man i Vinterens Løb søgt at skaffe et Valgrundlag til Stede. Man talte om Udrensning, vi fik Rigsretten, Skattegrundlaget, og hvor er det henne altsammen? (*Borgbjerg*: Ja, Rigsretten er der). Men den er borte fra det ærede Medlems Haand, han har ikke mere at skulle have sagt i den Sag. Efterhaanden som det saaledes er gledet bort altsammen, er man kommen tilbage til det Spørgsmaal, om det ikke var bedre at vende og saa tage den Sag, som nu ligger for, til at lave Konflikt paa, og derfor er det, der trues med Konflikt dels paa denne Sag og dels paa Forfatningssagen. Det er den nøgne Virkelighed, og lykkes den Politik, er det lige saa nøgen Virkelighed, at Pengene ere spildte, og lige saa nøgen Virkelighed, at medens Konflikten staa paa, vil det ærede Ministerium, efter sin Opfattelse, spille endnu flere Penge.

Ministeriet erklærer, at det er et parlamentarisk Ministerium. Det er det for-